

Credința legământului

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Și că nimeni nu este socotit _____ înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci «Cel neprihănit _____ va trăi».” (Galateni 3:11)

Cu aproximativ șapte sute de ani înainte de nașterea lui Isus, poetul Homer a scris *Odiseea*. Aceasta relatează povestea lui Odiseu, un mare războinic, care, după ce a cucerit cetatea Troia în urma războiului troian, a făcut o călătorie de zece ani în încercarea de a se întoarce în ținutul său natal, Itaca. Voiajul a durat atât de mult pentru că eroul acesta a înfruntat naufragii, răskoale, furtuni, monștri și alte obstacole care l-au împiedicat să își atingă ținta. În cele din urmă, după ce au hotărât că Odiseu a suferit îndeajuns, zeii i-au permis obosivului războinic să se întoarcă acasă, la familia lui. Ei au convenit că încercările prin care trecuse Odiseu reprezentau o ispășire suficientă pentru greșelile lui.

Într-un anumit sens, și noi suntem ca Odiseu: ne aflăm într-o lungă călătorie spre casă. Cu toate acestea, diferența crucială este că, spre deosebire de el, noi nu vom putea niciodată să „îndurăm suficient de mult” pentru a ne putea întoarce acasă. Distanța dintre cer și pământ este prea mare pentru ca noi să putem face ispășire pentru păcatele noastre. Dacă vom ajunge acasă va fi doar datorită harului lui Dumnezeu.

Studiul pe scurt: *De ce trebuie ca mântuirea să fie un dar? De ce putea să ne răscumpere doar Cineva egal cu Dumnezeu? Ce îl califică pe Avraam să fie un bun reprezentant al credinței? Ce înseamnă faptul că neprihănirea ne este „atribuită”? Cum ne putem însuși făgăduințele și speranța găsite la cruce?*

13–20 martie – Săptămâna de rugăciune a tineretului

20 martie – Sabatul misiunii pentru tineret (colectă)

Calea mântuirii arătată în Vechiul Testament sub legământul mozaic nu este diferită de cea din Noul Testament, din cadrul legământului celui nou. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, în vechiul sau în noul legământ, mântuirea este doar prin credință. Dacă s-ar fi realizat prin oricare alt mijloc, cum ar fi faptele, mântuirea ar fi fost ceva ce ni se cuvenea, ceva ce Creatorul era obligat să ne dea. Doar aceia care nu înțeleg gravitatea păcatului ar putea crede că Dumnezeu era supus unei astfel de obligații de a ne salva. Dimpotrivă, există o singură obligație, și anume datoria noastră față de legea pe care am călcat-o. Bineînțeles, noi nu am fi putut să o plătim; din fericire, Isus a plătit-o pentru noi.

„Atunci când oamenii vor putea înțelege mai profund dimensiunea mărețului sacrificiu care a fost făcut de Maiestatea cerului, murind în locul omului, atunci planul mântuirii va fi preamărit și gândul Calvarului va trezi în inimile creștinilor sentimente duioase, sacre și insufletețoare. În inima și pe buzele lor, se vor afla laude la adresa lui Dumnezeu și a Mielului. Mândria și îngâmfarea nu se pot dezvolta în inima care păstrează vie în memorie scenele de pe Calvar. Lumea aceasta li se va părea fără valoare celor care apreciază marele preț plătit pentru răscumpărarea omului – sângele prețios al iubitului Fiu al lui Dumnezeu. [...] Mulți dintre cei care mărturisesc a fi creștini se entuziasmează cu privire la planuri lumești și interesul le este stârnit de distracții noi și excitante, în timp ce, atunci când este vorba despre cauza lui Dumnezeu, inima le este rece ca gheața. Iată, sărmâne formalist, un subiect care are suficientă importanță ca să-ți trezească interesul.

Aici sunt implicate interese veșnice. Este un păcat să rămâi liniștit și indiferent în legătură cu acest subiect. Scenele Calvarului cheamă la cea mai profundă emoție. În legătură cu acest subiect îți este îngăduit să manifesti entuziasm. Gândurile și imaginația noastră nu vor putea niciodată să înțeleagă pe deplin faptul că Hristos, Cel atât de minunat, de nevinovat, a suferit o moarte atât de dureroasă, purtând povara păcatelor lumii. Nu putem cuprinde lungimea, lărgimea, înălțimea și adâncimea unei asemenea iubiri. Contemplarea adâncimilor de neegalat ale iubirii Mântuitorului trebuie să umple mintea, să atingă și să topească sufletul, să rafineze și să înobileze sentimentele și să transforme complet întregul caracter.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, p. 212.

Roagă-te cu privire la ceea ce Ellen G. White a scris. Având aceste rânduri în minte, citește Galateni 6:14 și apoi întreabă-te cum poți slăvi crucea lui Hristos.

„Căci știți că nu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:18,19).

1. Ce vrea Petru să spună în versetele de mai sus prin faptul că noi suntem răscumparați?

Când Petru vorbește despre moartea ispășitoare a Domnului Hristos pe cruce, ideea de „plată”, sau de preț, la care face referire ne aduce în minte practica străveche de eliberare a unui sclav din robie prin plățirea unui preț pentru el (deseori de către o rudă). Prin contrast, Hristos ne-a răscumplat din robia păcatului și de la consecința lui finală, care este moartea, dar El a făcut lucrul acesta cu „sângele [Său] scump”, prin moartea Sa înlocuitoare și voluntară de la Calvar. Aceasta este baza tuturor legământelor: fără ea, legământul devine nul și neavenit pentru că Dumnezeu nu ar fi putut să-și împlinească în mod drept partea de înțelegere, care este darul vieții veșnice oferit tuturor celor care cred.

2. Care este mesajul pe care îl au în comun aceste versete?

Romani 6:23 _____

1 Ioan 5:11,13 _____

Noi avem făgăduința vieții veșnice prin Isus pentru că doar El putea drege spărtura care ne-a făcut să pierdem viața veșnică. De ce? Pentru că doar neprihănirea și valoarea infinite ale Creatorului puteau anula datoria pe care noi o aveam față de Legea călcată – iată cât de mare a fost spărtura pe care păcatul a cauzat-o! Altfel, ce s-ar fi putut spune despre caracterul înalt al Legii morale veșnice a lui Dumnezeu, dacă o ființă creată, limitată și trecătoare, ar fi putut plăti pedeapsa pentru călcarea ei? Doar Cineva care era egal cu Însuși Dumnezeu, care avea în El viața neîmprumutată și veșnică putea să plătească prețul necesar pentru eliberarea noastră de datoria față de Lege.

Imaginează-ți că, într-un muzeu de artă, copilul unui vizitator aruncă o sticlă cu cerneală pe o pictură a lui Rembrandt și o distruge complet. Tabloul valorează milioane; chiar dacă ar vinde tot ce deține, părinții nu s-ar putea nici măcar apropia puțin de stingerea datoriei. În ce fel imaginea aceasta ne ajută să înțelegem cât de gravă este ruptura pe care păcatul a cauzat-o și de ce doar Domnul ar putea plăti datoria?

„Avraam a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Geneza 15:6).

Versetul acesta rămâne una dintre cele mai profunde declarații din întreaga Scriptură. Ea confirmă adevărul esențial al religiei biblice – neprihănirea prin credință – și o face cu multe secole înainte ca Pavel să scrie despre el în Romani. Totul demonstrează că de la Eden încoace mântuirea s-a realizat în același fel.

Contextul imediat al versetului ne ajută să înțelegem cât de mare a fost credința lui Avraam, care a crezut făgăduința lui Dumnezeu despre un fiu în ciuda tuturor dovezilor fizice care păreau să facă imposibilă împlinirea ei. Este tipul acela de credință care își dă seama de propria neputință, care necesită o predare totală a sinelui și o supunere completă față de Domnul și care duce la ascultare. Aceasta a fost credința pe care a avut-o Avraam și care i-a fost socotită „ca neprihănire”.

3. De ce spune Biblia că i-a fost socotită „ca neprihănire”? A fost Avraam „neprihănit” în sensul neprihănirii lui Dumnezeu? Ce a făcut el la scurt timp după ce Dumnezeu l-a declarat neprihănit, de unde înțelegem de ce neprihănirea i-a fost atribuită, în contrast cu ceea ce era el de fapt?

Indiferent cât de impresionante au fost ascultarea și credința manifestate de Avraam, acestea nu au fost desăvârșite. Uneori, el a arătat că este slab la ambele capitole (Îți sună cunoscut acest lucru?). Toate acestea arată spre un aspect esențial: neprihănirea care ne mântuiește nu este a noastră, ci doar ne este atribuită. Aceasta înseamnă că suntem declarați neprihăniți chiar dacă nu suntem astfel. Este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru Avraam și ceea ce va face pentru toți cei care vor veni la El prin „credința lui Avraam” (Romani 4:16).

Citește Romani 4:1-7 și vezi care este contextul în care Pavel folosește pasajul din Geneza 15:6. Roagă-te cu privire la aceste versete și scrie ce crezi că îți transmit.

Recitind Geneza 15:6, putem vedea că diferitele traduceri au redat termenul ebraic *hasab* cu „a socoti” sau „a considera” (NTR).

Același termen este folosit în alte versete din cărțile lui Moise. O persoană sau un lucru este „socotit”, sau „considerat”, ceva ce în realitate nu este. De pildă, în Geneza 31:15, Rahela și Lea afirmă că tatăl lor le „privea” (considera, socotea) ca niște străine, deși ele erau fetele lui. Zecimea leviților este „socotită” [considerată, văzută] ca „grâul care se ia întâi din arie”, deși, evident, zecimea nu este totuna cu grâul (Numeri 18:27,30).

4. Cum este exprimată ideea aceasta în contextul jertfelor?

Leviticul 7:18; 17:1-4 _____

În Leviticul 7:18, verbul *hasab* este tradus cu „a se ține în seamă”. Dacă o anumită jertfă (precum cea de mulțumire) nu era mâncată până în a treia zi, își pierdea valoarea și „nu i se va ține în seamă celui ce a adus-o”, adică nu mai era socotită în beneficiul lui. În pasajul acesta se vorbește despre o situație în care o jertfă este „ținută în seamă” în avantajul păcătosului (compară cu Leviticul 17:1-4), care apoi stă înaintea lui Dumnezeu neprihănit. Dumnezeu îl socotește pe păcătos ca neprihănit, deși omul este, de fapt, păcătos.

5. Meditează puțin asupra acestui adevăr minunat, și anume că, în ciuda greșelilor noastre, suntem socotiți, sau considerați, neprihăniți în ochii lui Dumnezeu. Scrie în cuvintele tale ce crezi că înseamnă acest lucru.

Marele adevăr că suntem declarați neprihăniți nu în virtutea vreunei fapte pe care o putem face, ci doar datorită credinței în ceea ce a făcut Isus pentru noi este cuprins în expresia „neprihănire prin credință”. Totuși, aceasta nu înseamnă că, în vreun fel, credința noastră ne face neprihăniți, ci, mai degrabă, că ea este mijlocul prin care primim darul neprihănirii. În esență, aceasta este frumusețea, taina și slava creștinismului. Tot ce noi, creștinii, credem ca urmași ai lui Hristos își are rădăcinile în acest adevăr minunat. Prin credință, noi suntem socotiți neprihăniți în ochii lui Dumnezeu. Tot ceea ce urmează, cum ar fi ascultarea, sfințirea, dezvoltarea caracterului, dragostea, ar trebui să izvorască din acest adevăr de o importanță capitală.

Cum i-ai răspunde cuiva care caută să fie creștin, dar „nu se simte neprihănit”?

Există o relatare despre faimosul cardinal Bellarmine, marele apologet catolic care toată viața lui a combătut ideea îndreptățirii doar prin neprihănirea atribuită. Pe patul de moarte, i-au fost aduse crucifixele și meritele sfinților ca să-i dea asigurarea înainte de moarte, dar Bellarmine a spus: „Luați-le de aici. Cred că este mai sigur să mă încred în meritele lui Hristos!”

Pe măsură ce se apropie de sfârșitul vieții lor, mulți oameni se uită în urmă și văd cât de zadarnice și de lipsite de valoare au fost faptele și lucrările lor în încercarea de a-și câștiga singuri mântuirea de la un Dumnezeu sfânt. Astfel, ei își dau seama câtă nevoie au de neprihănirea lui Hristos.

Și totuși, vestea bună este că nu trebuie să așteptăm apropierea morții ca să avem siguranță în Domnul acum. Întregul legământ se bazează pe făgăduințele sigure ale lui Dumnezeu în prezent – făgăduințe valabile pentru noi acum, care ne pot face viața mai bună.

6. Răspunde la următoarele întrebări în contextul dezvoltării, menținerii și întăririi relației de legământ cu Dumnezeu:

Psalmi 34:8 – Cum poți să guști bunătatea lui Dumnezeu? _____

Matei 11:30 – Prin ce anume Isus ne-a făcut jugul mai ușor? _____

Romani 5:1 – Ce legătură există între îndreptățire și pace? _____

Filipeni 2:7,8 – Ce ai învățat din experiența lui Hristos? _____

Analizează-ți viața cu rugăciune și întreabă-te care sunt lucrurile care îți întăresc relația cu Dumnezeu și care sunt cele care o slăbesc. Ce schimbări trebuie să faci?

„Singura cale prin care [păcătosul] poate să ajungă la neprihănire este credința. Prin credință, el poate să-l aducă lui Dumnezeu meritele lui Hristos, iar Domnul pune ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Neprihănirea Domnului Hristos este acceptată în locul greșelii omului, iar Dumnezeu primește, iartă și îndreptățește sufletul pocăit care crede și îl tratează ca și când ar fi neprihănit, iubindu-l ca pe Fiul Său. Acesta este modul în care credința este socotită neprihănire.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 101.

„Când, prin pocăință și credință, îl primim pe Hristos ca Mântuitor al nostru, Domnul ne iartă păcatele și Își retrage pedeapsa prescrisă pentru călcarea Legii. Ca urmare, cel păcătos stă înaintea lui Dumnezeu ca un om neprihănit, el primește favoarea Cerului și are părtășie cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfânt.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, p. 191.

Rezumat: Vechiul legământ, noul legământ: Isus a plătit datoria Legii, așa că putem fi drepti în ochii lui Dumnezeu.

Studiu la rând:

Marcu 10–16

Evangelizare, subcapitolul „Atât bărbații, cât și femeile sunt chemați deopotrivă în lucrarea biblică”

1. Pe cine a luat Domnul Isus în brațe?

2. Unde a afirmat Domnul Isus că David a fost „insuflat de Duhul Sfânt”?

3. Completează textul: „Temeți-vă ca nu cumva, venind ”

4. Despre cine se spune că „se duceau la țară”?

5. **Ce anume făceau fratele și sora Haskel pentru lucrarea biblică?**

Text-cheie: Galateni 3:11**I. Privire generală**

Orice am face, natura noastră umană este păcătoasă și nevrednică, în comparație cu puritatea neprihănirii lui Dumnezeu. Acceptând moartea înlocuitoare a Domnului Hristos pentru noi prin legământ, putem fi vrednici în ochii lui Dumnezeu. Și, oricât de mult ne-ar curăța, ne-ar schimba și ne-ar modela Dumnezeu ca să reflectăm chipul Său, noi trebuie să îl avem întotdeauna pe Isus ca Înlocuitor al nostru desăvârșit. Aceasta este esența Evangheliei și marea noastră speranță – speranța primită prin legământ.

II. Comentariu

Pentru ca noul legământ să poată fi ratificat, trebuia să fie vărsat sânge. Astfel, așa cum fusese prezis în arhivele profețiilor mesianice, acel sânge dătător de viață care a izvorât din Golgota a validat noul legământ.

„Gândul Calvarului”

Avem nevoie de harul divin ca să ne elibereze de aroganța noastră și de înclinația spre păcat, înclinație care, deși ne naștem cu ea, nu trebuie să ne domine. Și cine nu tânjește să fie liber de gelozii meschine, de invidii, de amărăciune, de mânie și de lipsa de sinceritate care nasc vinovăție și care sunt inerente naturii noastre? Dumnezeu îi va elibera de toate acestea pe copiii legământului Său, dacă ei vor respecta legământul și se vor încrede în El și în făgăduințele Lui.

„Situția lor este, într-adevăr, gravă. Ei nu se pot curăța singuri de păcat (Proverbele 20:9) și nicio faptă a Legii nu îi poate face în stare să stea înaintea lui Dumnezeu ca neprihăniți (Romani 3:20; Galateni 2:16). Prin urmare, ca să realizeze în dreptul păcătoșilor ceea ce trebuia realizat, ispășirea trebuia să fie făcută de altcineva în locul lor. Hristos Se dăruiește în totalitate pe Sine chiar și în moarte. El este mijlocul prin care ne întoarcem la Dumnezeu. Prin El, noi avem acces la Tatăl (Efeseni 2:18), un acces care trebuie să fie obținut prin credință (Efeseni 3:12), prin credința în Cel pe care «Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire» (Romani 3:25).” – Raoul Dederen, „Christ: His Person and Work”, în *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, Review and Herald, vol. 12, pp. 174–175.

Credința lui Avraam (I)

Ce minunat este că Vechiul Testament, deseori văzut ca exemplul suprem de legalism, este cu adevărat expresia de netăgăduit a făgăduinței mântuirii

prin credință din cadrul legământului! Putem vedea acest lucru în bine cunoscutul pasaj din Geneza 15:6: „Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire.” Versetul vorbește, desigur, despre Avram (nu despre Avraam). În limba ebraică este clar: Avram a crezut „în” Domnul, adică a crezut nu doar că Domnul există, ci și făgăduințele Sale, chiar și pe cea care părea imposibilă, și anume că într-o zi avea să devină tatăl multor neamuri.

Cum rămâne cu celelalte făgăduințe ale lui Dumnezeu care par imposibile, cum ar fi aceea că, deși suntem păcătoși, putem fi socotiți neprihăniți și chiar făcuți neprihăniți în ochii Lui? Aceasta chiar este credința în imposibil!

Credința lui Avraam (II)

„Credința consumă mana și nu lasă nici măcar o fărâamă pentru viermi. [...] Credința lui Avraam a putut să poarte la mare depărtare cămile și turme de oi, din Haran până în Canaan. Credința lui a fost în stare să bată țăruișii și să întindă cortul într-un pământ străin. [...]

Este o credință practică, activă și vie, de fiecare zi. Voi vorbi foarte pe larg și deschis despre faptul că noi avem nevoie de o credință a hranei de zi cu zi, [...] o credință sigură că Dumnezeul care hrănește corbii ne va trimite și nouă pâinea cea de toate zilele; o credință [...] care [...] nu trăiește în zona ficțiunii.” – Charles Spurgeon, „Hearken and Look”, *Spurgeon’s Expository Encyclopedia*, vols. 1, 2, Baker Books, 1996, pp. 43, 47–48. (Vezi Isaia 51:2.)

Să ne bizuim pe făgăduințe

„Cum poate Dumnezeirea să riște atât de mult pentru om? Cum poate Dumnezeu să declare deplinătatea (desăvârșirea) în dreptul oamenilor care, deși se află în proces de desăvârșire, nu au dobândit-o pe deplin? Cum îi poate El declara acceptați pe cei care, prin natura lor, nu pot fi acceptați? [...]

Răspunsul este întreit:

În primul rând, Dumnezeu procedează astfel pentru că acceptă ca desăvârșire rugăciunile și eforturile noastre sincere către atingerea maturității spirituale. [...]

În al doilea rând, Isus Hristos poate să întreprindă o astfel de acțiune deoarece credința pe care o vede în noi este, în realitate, nu credința noastră, ci a Lui. El vede credința Lui în noi și onorează acea credință. Este a noastră prin faptul că noi suntem beneficiarii dragostei Sale, obiectul harului Său. Însă este a Lui deoarece credința mântuitoare este de obârșie divină, nu umană. [...]

În al treilea rând, Dumnezeu acționează cu o asemenea încredere pentru că, la cercetarea finală, Tatăl nu Se va concentra asupra noastră, ci asupra neprihănirii lui Hristos, care ne acoperă.” – Calvin Rock, *Seeing Christ: Windows in His Saving Grace*, pp. 158–159.

III. Aplicație

De meditat: Ești mântuit? Ca să răspunzi la întrebarea aceasta este important să înțelegi ce este mântuirea, sau salvarea. Salvarea este un substantiv care denotă acțiune. „A salva”, care este rădăcina din care provine substantivul, este un verb. Ce acțiune implică salvarea (mântuirea)?

Diferitele confesiuni religioase văd mântuirea în moduri diferite. Unii așază mântuirea în trecut. Ea este un eveniment care a avut loc la cruce. Toate păcatele au fost iertate în acel moment. Alții așază mântuirea în viitor, după ce omul care moare crezând în Isus este purificat în purgatoriu. Acestea sunt concepții punctuale cu privire la mântuire, ceea ce înseamnă că aceasta are loc la un anumit moment în timp.

Advenștii de ziua a șaptea au o concepție liniară cu privire la mântuire. Mântuirea are un trecut, un prezent și un viitor. Ea este un proces – o serie de acte divine și de răspunsuri umane.

Dumnezeu a prevăzut de la început posibilitatea ca Adam și Eva să-L respingă. El i-a creat cu liberul-arbitru – capacitatea de a alege între bine și rău. El Și-a asumat responsabilitatea de a repara răul adus de păcatul lor. Isus a făcut un pas înainte și a zis: „Eu voi gusta a doua moarte în locul lor!”

Dumnezeu a făcut un legământ cu poporul Său și nu a schimbat niciodată condițiile aceluia legământ. Toate interacțiunile dintre Dumnezeu și poporul Său au fost stabilite în cadrul legământului. Dumnezeu a ilustrat planul de mântuire prin intermediul serviciilor de la sanctuar și, în ultimă instanță, prin sacrificiul lui Isus.

Contribuția cea mai semnificativă pe care noi o putem aduce lumii chiar acum este de a împărtăși cu ceilalți cine este Isus, ce a făcut El pentru noi, ce face în prezent și ce va face în viitor. Lucrarea Lui nu s-a întrerupt niciodată. Chiar în momentul acesta, El este elementul esențial în procesul mântuirii noastre.

Ce înseamnă mântuirea pentru tine? Care va fi răspunsul tău când cineva te va întreba dacă ești mântuit?

1. Roagă-i pe membrii grupei să răspundă la întrebarea: Ești mântuit? Discută diferitele răspunsuri și ce dezvăluie ele despre cum înțelegem noi, ca membri ai bisericii, planul de mântuire și cum funcționează el. De ce advenștii par că se luptă cu întrebarea aceasta?
2. Ellen G. White a spus că Dumnezeu ne iubește pe fiecare ca și când am fi singura ființă omenească de pe pământ. Ce ne învață acest lucru despre dragostea lui Dumnezeu? Meditează la implicațiile acestei idei și gândește-te de ce este ea plină de speranță.
3. O concepție fundamentală pe care o aveau unii oameni în zilele lui Isus era aceea că omul trebuia să „câștige” favoarea lui Dumnezeu. O

concepție fundamentală pe care o au creștinii este că tot ce poate să facă un om este să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt. Luând în considerare diferențele dintre cele două concepții, de ce crezi că Pavel l-a indicat pe Avraam cel mai mare exemplu de credință (Romani 4:1-8)?

4. Studiul de joi ne spune că atunci când își revizuiesc viața, înainte să moară, oamenii își dau seama cât de zadarnice și de fără rost au fost faptele lor în câștigarea mântuirii. Care sunt acele elemente din viață care ne fac să simțim că parcă trebuie să ne bazăm pe noi înșine mai mult decât pe oricine altcineva sau pe orice altceva? Cum reflectă viața ta spirituală cine sau ce deține controlul?
5. „Dumnezeu nu renunță la noi din cauza păcatelor noastre. Putem să facem greșeli și să întristăm Duhul Său, dar, dacă ne pocăim și venim la El cu inima smerită, El nu ne va alunga. Există piedici care trebuie să fie îndepărtate. Au fost cultivate simțăminte greșite și a existat mândrie, mulțumire de sine, nerăbdare și murmurare. Toate acestea ne despart de Dumnezeu. Păcatele trebuie să fie mărturisite și în inimă trebuie să aibă loc o lucrare mai adâncă a harului. Cei care se simt slabi și descurajați pot să ajungă oameni puternici ai lui Dumnezeu și să îndeplinească o lucrare nobilă pentru Domnul.” – Ellen G. White, *Credința și faptele*, p. 35. Cum putem învăța să trăim conform acestor cuvinte?
6. Cu toții am experimentat respingerea și durerea unei promisiuni nerespectate. Totuși, Biblia este plină de promisiuni pe care ne putem baza pe deplin. Cu toate acestea, noi suntem cei care, dând dovadă de neascultare, pășim în afara relației legământului. Cunoscând durerea unei relații eșuate, ce putem face ca să ne asigurăm că nu privim relația de legământ cu Dumnezeu ca venind de la sine, fără ca noi să ne implicăm cu ceva?
7. Isus S-a jertfit pentru că noi aveam o datorie pe care nu am fi avut cum să o achităm. De ce nu a putut Dumnezeu să ne ierte datoria pur și simplu? Dacă Dumnezeu nu a putut face acest lucru, înseamnă că El este cumva limitat de propria Lege?
8. În 1 Petru 1:18,19, autorul scrie că sângele lui Isus i-a „răscumpărat” pe ascultătorii lui „din felul deșert de viețuire pe care-l [moșteniseră] de la părinții [lor]”. A scris el strict despre izbăvirea de o pedeapsă viitoare? Sau se referea și la impactul acestei răscumpărări asupra vieții prezente a ascultătorilor săi?
9. Geneza 15:6 afirmă că lui Avraam credința în Domnul i-a fost socotită neprihănire. Astăzi, mulți oameni asociază credința sau convingerea cu acceptarea unei liste de doctrine sau de declarații. La aceasta se referă versetul menționat mai sus? De ce da, de ce nu? Dacă nu, ce rol joacă convingerile „corecte” despre Dumnezeu în relația noastră cu El?